
Kdo je bez viny

Ve výslechové místnosti čekal na Sebastiana a zatím dýchal vzduch spotřebovaný při včerejším dotazování. Seržant Turner měl kalný pohled. Lehce si upravil límec a narovnal manžety. Daniel se už předtím dozvěděl, že policie dostala ústní hlášení z forenzního oddělení, které potvrdilo, že krev na Sebastianově oblečení byla jednoznačně určena jako krev Bena Stokese. Policie dál prohlédla záznam průmyslové televize, ale prozatím nepotvrdila, že by na něm oba chlapce spatřila.

Když policista přivedl Sebastiana, byl unavený. Charlotte vstoupila hned po něm. Posadila se, a teprve pak si sundala tmavé brýle. Prsty se jí při tom třáslly.

Seržant Turner podle obvyklého postupu prokázal svou totožnost a uvedl datum a čas. Daniel sundal z pera víčko a čekal, až výslech začne.

„Sebastiane, jak se dnes cítíš?“ zeptal se seržant Turner.

„Děkuji, dobře,“ odpověděl Sebastian. „K snídani jsem měl francouzské tousty. Ale nebyly tak dobré, jako je dělá Olga.“

„Olga ti je udělá, jen co budeš zase doma,“ reagovala na to Charlotte drsným, téměř chřaptivým hlasem.

„Sebastiane, pamatuješ si, že jsme ti vzali šaty a dali je prozkoumat v laboratoři?“

„Samozřejmě že si to pamatuji.“

„Víš, z laboratoře jsme dostali ústní hlášení, že ty rudé skvrny na tvém tričku jsou od krve.“

Sebastian sešpulil rty, jako by se chystal někoho políbit. Opřel se zády o opěradlo židle a zvedl jedno obočí.

„Víš, čím krev by to mohla být?“

„Ptačí.“

„Proč? Tys poranil nějakého ptáka?“

„Ne, ale jednou jsem narazil na mrtvého a sebral ho ze země. Ještě byl teplý a krev úplně lepkavá.“

„Viděl jsi mrtvého ptáka v den, kdy Ben zemřel?“

„Nemůžu si přesně vzpomenout.“

„Jak se totiž ukazuje, krev, která byla na tvém tričku, nepatří žádnému ptáku. Jde o lidskou krev. O krev Bena Stokese.“

Sebastian se zadíval do rohu místnosti a Daniel by málem přísahal, že v jeho tváři zahlédl úsměv. Sice ne výrazný, spíš jen nepatrné zakřivení rtů. Danielovi se zrychlil tep.

„Nevíš náhodou, jak se Benova krev dostala na tvé tričko?“

„Třeba se někde škrábl, a jak jsme si hráli, otřel se o mě.“

„Víš, lékaři specialisté, kteří tvé tričko zkoumali, dovedou o té krvi, co na něm ulpěla, zjistit hodně podrobností. Vychází najevo, že krev na tvém tričku je takzvaná okysličená. To je krev, která Benovi vytekla z úst nebo nosu...“

Charlotte si rukama zakryla obličej. Dlouhé nehty jí na čele sahaly až ke kořínkům vlasů.

„Krví jsou lehce potřísněné i tvé kalhoty a boty. Tato krev byla rozptýlena působením síly...“

Nyní Sebastian zdvihl celé obočí. Podíval se nahoru do kamery. Na okamžik byl jako ochromený. Byl to pohled hezkého malého kluka vzhlízejícího ke zraku autority; ke všem těm neviditelným lidem, kteří ho sledují z jiného místa, pozorují jeho dětské výrazy a hledají důvody, proč ho obvinít. Daniel si vzpomněl na svaté, k nimž se modlila Minnie, a na její hebké a buclaté prsty vroucně odpočítávající korálky růžence. Dál na šípy, které domněle zabily sv. Šebestiána, a přece ještě žil. Daniel se nemohl upamatovat, jak vlastně zemřel; věděl jen, že násilnou smrtí. I když policisté předložili další důkazy o Sebastianově vině, Daniel cítil nutkavější potřebu ho hájit. Našel se svědek, který prohlásil, že také viděl, jak se Sebastian s Benem na hřišti s prolézačkami perou, a to později než v době, kdy se Sebastian podle své matky vrátil domů. Přitom průmyslová televize tuto výpověď nepotvrdila. Daniel se ani tímto svědectvím, ani soudními důkazy nenechal zastrašit. Dost často se mu podařilo takové důkazy vyvrátit.

Jak policisté kladli další otázky, Daniel nabýval dojmu, že jsou podráždění. Čekal, až překročí meze – dokonce si skoro přál, aby zašli do krajnosti a on tomu mohl učinit přítrž.

„Sebe, dokážeš vysvětlit, jak se Benova krev dostala na tvé šaty?“ zeptal se Turner znovu a zatvářil se přísně. „Podle vědců by mohla tato krev na tvém oblečení nasvědčovat tomu, že jsi Bena zranil a způsobil mu takto krvácení.“

„Mohla by nasvědčovat,“ opakoval po něm Sebastian.

„Prosím?“

„Krev by mohla nasvědčovat tomu, že jsem ho zranil. Nasvědčovat znamená, že to nevíte jistě...“

Turnerův výraz prozrazoval záchvěv zlosti. Snažili se chlapce zlomit – to byl smysl zdlouhavého vyslychání –, ale Sebastian dokazoval, že je silnější než oni.

„Zato ty to víš jistě, že, Sebastiane? Pověz nám, co jsi Benovi provedl.“

„Už jsem vám to řekl,“ trval na svém Sebastian a dolní zuby mu při tom vyčnívaly nad spodním rtem. „Já jsem mu neublížil. Ublížil si sám.“

„Jakpak si ublížil?“

„Chtěl na mě udělat dojem, tak seskočil z prolézačky a zranil se. Praštil se do hlavy a tekla mu krev z nosu. Šel jsem se podívat, jestli mu nic není, tak možná při tom se jeho krev dostala na moje oblečení.“

Navzdory hněvu jako by tato nová informace Sebastiana uspokojila. Narovnal se a mírně kývl hlavou, jako by tím chtěl svému tvrzení dodat hodnověrnosti.

Ve středu v sedm hodin přinesli Sebastianovi a jeho matce večeři. Jedli společně v cele. Pohled na ně působil na Daniela depresivně. Charlotte toho moc nesenědla. Když si šla ven zakouřit, Daniel ji následoval. Zase přišlo. Ohrnul si límec saka a strčil ruce do kapes. Ze zápachu cigaretového kouře se mu obracel žaludek.

„Právě oznámili, že ho obviní,“ informoval ji.

„Vždyť je nevinný,“ protestovala s úpěnlivým pohledem.

„Přesto ho obviní.“

Poodvrátila se od něj. Viděl, jak se jí třesou ramena. Až když popotahovala nosem, došlo mu, že pláče.

„Ale no tak,“ chlácholil ji, div si nepřipadal jako její ochránce. „Sdělíme mu to spolu? Teď potřebuje, abyste byla silná.“ Ani netušil, proč to řekl. Normálně si od mandantů udržoval odstup, ale nyní hrály roli vzpomínky na dětství, kdy ho matka nedokázala ochraňovat.

Charlotte se stále chvěla, přesto narovnala ramena a zhluboka se nadechla. Z výstřihu pulovru jí vykukoval hrudník. Otočila se a usmála se na něj. Kruhy pod očima měla ještě vlhké od slz.

„Kolik vám je?“ zeptala se. Dlouhé nehty se náhle ocitly na jeho předloktí.

„Třicet pět.“

„Vypadáte na míň. Nechci vám lichotit, ale myslela jsem, že vám ještě není ani třicet. Vypadáte dobře. Měla jsem pochybnosti, jestli jste na to dost starý... totiž, jestli máte ve svém oboru dostatek zkušeností.“

Dal se do smíchu a pokrčil rameny. Sklopil hlavu. Když ji zase zvedl, všiml si, že jí zvlhla cigareta. Teplé kapky deště se jí držely i na nalakovaných vlnitých vlasech.

„Líbí se mi muž, který o sebe pečuje.“ Před deštěm pokrčila nos. „Takže ho obviní. A co dál?“ Z cigarety potáhla tak silně, až se jí propadly tváře. Slova volila tvrdá, nicméně se stále třásla. Divil se, že manžel zůstává v Hongkongu a nechává ji, aby si tímhle procházela sama.

„Zítرا hned ráno půjde před soud pro mladistvé. Případ bude pravděpodobně řešit Korunní soud, takže zhruba za dva týdny se bude projednávat obhajoba a vedení soudního procesu.“

„Projednávat obhajoba? Cože? Vždyt je přece nevinný!“

„Jde jen o to, že požádají, aby byl vzat do vazby, pravděpodobně v oddělení se zvláštní ostrahou. Soudní proces začne za pár měsíců. Samozřejmě požádáme, aby byl propuštěn na kauci, ale v případě vraždy se soudce většinou rozhoduje pro vazbu, a to i u dítěte.“

„Vražda. Případy. Vražda. Můžeme zaplatit. Ať to stojí cokoli.“

„Jak jsem řekl, seženu vám dobrého obhájce, ale musíme se připravit na to, že bude nějaký čas před soudním procesem ve vazbě.“

„Kdy soudní proces začne?“

„Přijde na to. Řekl bych tak v listopadu...“

Charlotte zatajila dech a zakryla si ústa. „A co jeho obhajoba?“

„K jeho obhajobě budeme kontaktovat případné svědky a informovat soudní znalce, v tomto případě psychiatry, psychology...“

„Proč proboha?“

„Budou Sebastiana posuzovat – zda je mentálně způsobilý čili způsobilý vystupovat před soudem.“

„Nebudte směšný. Je naprosto zdravý.“

„Jenže budou také projednávat zločin sám a posuzovat, jestli je Sebastian dostatečně vyspělý, aby chápal trestný čin, ze kterého je obviněn.“

Silně potáhla ze zbytku cigarety. Byl to nedopalek, který držela pěstěnými nehty jako pinzetou, a přece z něj ještě potahovala. Špaček byl zbarvený od

rtěnky a konečky prstů zase od cigaret. Vzpomněl si, že i jeho matka mívala špičky prstů nahnědlé, a když vydechovala kouř, jeho kolečka tvořila obrys její hlavy. A také na to, jak trpěl hladu, a přitom si jeho matka koupila za deset liber drogy. K večeri míval třeba lízátka – to je pak spořádal až moc rychle.

Zavřel oči a zhluboka se nadechl. Tyhle vzpomínky nevyvolala Charlotte, ale dopis. Potřásl hlavou, jako by je tím mohl zaplašit.

Bylo sedm hodin večer. Výslechovou místností se linula lahodná vůně ze Sebastianova kakaa.

Seržant Turner si odkašlal. Charlotte a Daniel jakožto Sebastianovi dospělí zástupci obdrželi písemné oznámení o jeho obvinění.

„Sebastiane Crolle, jsi obviněn z níže uvedeného trestného činu: zavraždění Benjaminu Tylera Stokese v neděli 8. srpna 2010.“

„Prima,“ reagoval Sebastian. Zatajil dech, jako kdyby se chystal skočit do vody.

Daniel ho sledoval a stáhlo se mu hrdlo. Na jedné straně obdivoval jeho drzost, ale zároveň si lámal hlavu, co tím zastírá. Pohlédl na Charlotte. Mírně se kývala, opírajíc se o lokty. Jako by neměl být obžalován její syn, ale ona sama.

Turnera odpověď vyvedla z míry a na moment se odmlčel. Chlapec se obrátil na matku: „Mami, já to neudělal!“

Charlotte mu položila ruku na nohu, aby ho uklidnila. Vystrčil dolní ret a začal se štárat za nehty.

„Nemusíš teď říkat nic, ale tvé obhajobě by mohlo uškodit, kdyby ses tady nezmínil o tom, oč by ses pak u soudu opíral. Cokoli řekneš, může být použito jako důkaz...“

„Já jsem to neudělal. Mami, neudělal jsem to,“ opakoval Sebastian. Nato se rozbřečel.